

Camellia

农家肥妻有点田

เมียอ้วน มีไรมีนา

凛冬已至
หลินตงอ้อจ้อ เขียน

บทที่ 1 ทะลุมิติ

ณ เมืองถง

หมู่บ้านเค่าซาน

ในช่วงปลายฤดูฝนย่างเข้าต้นฤดูร้อน เสียงจักจั่นเรไร

ลานบ้านใกล้ตีนเขา จู่ๆ ก็มีหญิงชราสีหน้าดูตื่นเดินเข้ามา พร้อมกับไม้ที่อยู่ในมือ “นั่งอ้วน เจ้ารีบไสหัวออกมาเดี๋ยวนี้เลยนะ นังสารเลว ปีกกล้าขาแข็งแล้วไซ้หรือไม่ ข้าให้เจ้าขายไ้ลูก ไม่มีพอนั้น เจ้ายังกล้าแย่งคืนไปอีก เช่นนี้ข้าจะต้องตีเจ้าให้ตาย”

“ท่านย่า ท่านแม่ข้ายังป่วยอยู่ ท่านจะตีนางไม่ได้นะขอรับ!”

“ไสหัวออกไปเจ้าเด็กชั้นต่ำ ช่างเป็นที่อับอายขายขี้หน้าเสียจริง” หญิงชราใช้แรงผลักเด็กน้อยล้มลงกับพื้นอย่างโหดเหี้ยม

เสียงร้องของเด็กน้อยและเสียงก่นด่าของหญิงชราทะเลลุผ่านเข้ามาในหูของหญิงสาวที่นอนหมดลมหายใจอยู่บนเตียงแต่แล้วจู่ๆ หญิงสาวก็เปิดเปลือกตาขึ้น

ช่วงสี่ชมองสภาพแวดล้อมที่แปลกตารอบๆ ตัวอย่างตั้งอกตั้งใจ กระทั่งมองจาก พื้นดินโคลน บ้านเหลื่อแต่ผนังสีด้าน ถ้าจะเรียกให้ถูกก็คือไม่เหลื่ออะไรเลย

แล้วนางก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ศีรษะ ความทรงจำที่ไม่ใช่ของตัวเองหลังไหลพรังพรูเข้ามา นี่นางทะเลลุมิตินาหรือ

นางเป็นหนึ่งในสายลับที่แข็งแกร่งที่สุดในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เชี่ยวชาญศิลปะการต่อสู้แบบโบราณ ถนัดเรื่องยาพิษ แต่กลับมาถูกระเบิดตายในการกิจจนได้ ครั้นลืมตาขึ้นมาก็กลายเป็นหญิงท้องก่อนแต่ง สาวชาวนาที่ทั้งอ้วนทั้งอัปลักษณ์ มีนิสัยแปลกประหลาด และขี้อาย หน้าซำยังถูกขบไล่ออกจากบ้านอีกด้วย

“ท่านแม่ ตื่นแล้วหรือ ยังปวดหัวอยู่หรือไม่ขอรับ” เจ้าชาลาเปาน้อยที่กำลังโต้เถียงกับหญิงชรารีบวิ่งมาอยู่ข้างเตียงจ้องนางด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความห่วงใย

เมื่อก่อนช่งสือซูเป็นเด็กกำพร้า นางไม่เคยแม้แต่จะได้รับการดูแลและความอบอุ่นจากครอบครัวมาก่อน สายตาที่เต็มไปด้วยความหวังใยของเจ้าก้อนแป้งน้อยทำให้นางก็ทำอะไรไม่ถูก

เด็กน้อยตรงหน้าชื่อช่งอวิน เป็นบุตรชายของเจ้าของร้านเดิม ตัวไม่สูง ผอมแห้งแรงน้อย เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งมีรอยปะชุนเต็มไปหมด แต่ใบหน้ากลับประณีตหล่อเหลาจนคน

“นังสารเลว ยังมีหน้าตื้นขึ้นมามีกรี กว่าข้าจะเจรจาสำเร็จมันไม่ง่ายเลยนะ แต่บัดนี้กลับถูกเจ้าทำลายทิ้งไม่มีชิ้นดี ถ้ายังมีสติอยู่ ก็รีบเอาไฉ่ลูกไม่มีพ่อนั้นไปขายซะ!” หญิงชราคือมารดาเลี้ยงชื่อ เจิงซือ นางก่นด่าออกมาสองสามประโยคต่อหน้าสายตาที่เป็นชาของช่งสือซู

ในใจก็กระวนกระวาย รีบเอากะบองฟาดลงไปที่หัวของช่งสือซูทันที

ช่งสือซูมองกะบองที่ฟาดลงมาใกล้ถึงหัวเต็มที่ แล้วยิ้มเยาะออกมา นางในตอนนี้อยู่ไม่ใช่หญิงสาวชานาตัวอ้วนที่จะทำให้ผู้อื่นรังเกียจอีกต่อไปแล้ว แล้วจะให้มนุษย์ป่าในหมู่บ้านมารังแกตนได้ยังไงกันล่ะ

ช่งสือซุคิดว่ากระบองและไฉ่แรงรั้งแล้วเหวี่ยงออกอย่างรวดเร็ว ร่างของเจิ้งชื้อกระเด็นลอยออกไป ได้ยินเพียงเสียงดังปัง เจิ้งชื้อก็กระแทกลงกับมมผนังห้องเสียแล้ว

เจิ้งชื้อขดอยู่มมผนังห้อง โกรธจนแทบจะเคี้ยวฟันให้แหลกละเอียด คิดไม่ถึงว่าช่งสือซุจะกล้าโต้ตอบนาง

คนสกุลก็เป็นคนสกุลอยู่วันยังค่ำ ปีกกล้าขาแข็งแล้ว คิดไม่ถึงว่าจะกล้าทำร้ายตน “ข้าจะตีคนชั้นต่ำเช่นเจ้าให้ตาย!” ในขณะที่เจิ้งชื้อกำลังจะลุกขึ้นต่อสู้ แต่ช่งสือซุกลับลงจากเตียงและเดินมาอยู่ตรงหน้านางเสียแล้ว

ไม่รอให้เจิ้งชื้อได้สติตอบกลับ ช่งสือซุบีบคออีกฝ่ายไว้แน่น ที่เจ้าของร่างเดิมป่วยตายก็เพราะเจิ้งชื้อ สุดท้ายเจิ้งชื้อไม่เพียงไม่ช่วยพาเจ้าของร่างเดิมไปหาหมอ แถมยังอาศัยตอนที่เจ้าของร่างเดิมป่วยขายบุตรชายของนางอีก นังงูพิษสมควรตาย เห็นสีหน้าของเจิ้งชื้อเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ สองเท้าถอยไปข้างหลัง ตาเหลือกโปน ช่งสือซุรีบสะบัดมือของตัวเองออกทันที

หยิบผ้ามาเช็ดมือราวกับรังเกียจความสกปรกนั้น

ถึงจะสมควรตาย ก็ไม่ควรตายในเงื้อมมือนาง มือ
สะอาดสะอ้านคู่นี้จะทำให้แปดเปื้อนมิได้

นางจ้องเงาซื้อที่หายใจพะงาบ ๆ นิ่งแล้วพูดอย่างเชื่องช้า
“วันที่มีข้าอยู่ ข้าไม่อนุญาตให้เจ้ารังแกพวกข้าสองคนแม่ลูก
ตอนนี้...” ช่งสือซุซึ้นไปทีละประตู “รีบไสหัวออกไปซะ!”

เงาซื้อคิดว่าวันนี้นางเอาเงินสิบสองตำลึงคืนมาไม่ได้แล้ว
จึงทำได้เพียงจ้องช่งสือซุตาเหม็ง จากนั้นก็ลุกจากพื้นและวิ่ง
ออกไปด้านนอก วิ่งไปพร้อมกับพริ้งพวญ์คำกันค่าสารพัด “เจ้ารอ
เลยนะ ไม่ช้าไม่นานข้าจะจัดการเจ้า”

“...” ทำไมชอบรันทาที่ตายดีนัก คิดว่านางจะกลัวหรือไร

ช่งสือซุถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง ลูบหัวที่กำลังปวดตุบอยู่

หันหน้ากลับไปมอง เห็นบุตรชายของเจ้าของร่างเดิมจ้อง
นางตาโต ช่งสือซุขมวดคิ้ว ในใจเกิดรู้สึกเสียใจขึ้นมา นางเพิ่งจะ
ใช้ความรุนแรงไป เด็กน้อยเล็กถึงเพียงนี้เห็นการกระทำนั้น ไม่รู้
ว่าจะได้รับผลกระทบอะไรหรือไม่นะ ลืมคิดไปเลย น่าจะพานัง
เฒ่าเจ้าเล่ห์ไปให้พ้นจากสายตาเด็กน้อยก่อน แล้วค่อยจัดการ
ดีกว่า

บนใบหน้าของมีรอยยิ้มแข็งทื่อ คิดว่าควรให้คำปรึกษา
ทางด้านจิตใจกับเจ้าซาลาเปาน้อยสักหน่อยแล้ว

แต่ไม่รอให้ช่งสือชูได้เปิดปากพูด เสียงชอบอกชอบใจของ
เด็กน้อยก็ดังเข้ามาข้างหู “ท่านแม่ สุดยอดเลย ท่านเก่งกาจมาก
เพียงนี้ ภายหน้าเราสองคนก็จะไม่ถูกผู้อื่นรังแกอีกแล้วครับ”

“เก่งกาจหรือ”

“ใช่ เก่งกาจมากครับ สุดยอดมาก พอท่านทำอย่างนี้ อี้
อี้ ฮ่า ท่านยากก็ตกใจจนหนีไปเลยครับ” เจ้าซาลาเปาน้อยทั้ง
พูดและทั้งทำท่าทางประกอบไปด้วย ท่าทำเข้าท่าเข้าทาง ฝีมือ
การเล่นแบบไม่เลวเลย

“ท่านแม่ ท่านไม่สบายอยู่ นอนลงก่อนเถอะ ข้าจะอุ่นหมั่น
โถวให้กินครับ” ไม่รอมารดาตอบกลับ เจ้าซาลาเปาน้อยก็วิ่ง
ออกไปแล้ว

“...” ช่งสือชูมองเด็กน้อยด้วยความรู้สึกหดหู่เล็กน้อย ถอน
หายใจในใจเงิบๆ สภาพจิตใจของเจ้าเด็กคนนี้ดีขึ้นสิ้น

นางนอนอยู่บนเตียง เงยหน้าขึ้นไปมอง หลังคาข้างบนมีรู อยู่ กันยุงไม่ได้ กันลมฟ้าลมฝนได้ไม่ดี สถานที่ผุพังเช่นนี้ เจ้าของร่างเดิมอยู่มาได้ยังไงตั้งนาน

โชคดีที่ตอนนี้อากาศแจ่มใส ถ้าหากฝนตกละก็ ไม่อยาก เชื่อเลยว่าจะย่ำแย่แค่ไหน มีเวลาคงต้องซ่อมแซมเสียหน่อยแล้ว

พื้นที่ในลานบ้านไม่เล็กเท่าไรนัก ปลูกพุทราไว้สองต้น มี แอปเปิ้ลและผลไม้ที่ปลูกกระเถิบเถาวัลย์ที่ชอกมุ่ม เช่น แตงกวา ผักใบเขียว ถั่วแดง ขึ้นฉ่าย หอมแดง และทานตะวัน

ลานเล็กๆ มีรั้วล้อมรอบ และถ้ามีคนเข้ามาก็จะมองเห็นได้จากหน้าต่าง

ยากจน ยากจนเกินไปแล้ว

หญิงสาวทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ จากนั้นก็เริ่มครุ่นคิดถึงวันข้างหน้า ยกมือขึ้นลูบหัวที่กำลังหนักอึ้งของตน แต่สายตากลับถูกสร้อยข้อมือบนข้อมือ ดึงดูด ใบหน้าของนางประหลาดใจเล็กน้อย สร้อยข้อมือนี้น่าจะ ค่อนข้างเลื้อยเกิน แต่ไม่ใช่เส้นที่ใส่บนข้อมือในชาติที่แล้ว หรือว่า สร้อยข้อมือจะทะลุมิติมาพร้อมกับนาง

สร้อยข้อมือเส้นนี้เป็นรางวัลที่ได้รับจากภารกิจในการไล่ตามสมบัติของชาติ เมื่อสวมไว้บนข้อมือจะรู้สึกอบอุ่นในฤดูหนาวและเย็นสบายในฤดูร้อน และนางก็ไม่เคยถอดออกจากข้อมือสักครั้งเลย

สำรวจสร้อยข้อมือสักพัก แล้วนึกถึงเรื่องราวเมื่อชาติที่แล้ว จู่ๆ ก็มีอาการเวียนหัว นางค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา ช่งสือซุรู้สึก ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอยู่สถานที่ลึกลับและแปลกตา

ได้กลิ่นอันหอมหวานในอากาศ มีเสียงน้ำไหลดังมาตรงหน้าเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจี มองไปรอบๆ ก็พบว่าตัวเองอยู่ในป่าไผ่ ท้ายป่าไผ่ยังมีลานเล็กๆ ลานหนึ่ง เมื่อเห็นสถานการณ์ตรงหน้าได้อย่างชัดเจนแล้ว แวตตาของช่งสือซุก็มีประกายความสงสัยขึ้น นี่ที่ไหนกัน ทำไมชั่วพริบตาเดียวก็มาอยู่ตรงนี้ได้

ช่งสือซุกำลังจะสำรวจสถานที่แห่งนี้ จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากด้านนอก “ท่านแม่ แป้งไส้ผักทำเสร็จแล้ว รีบมากินเร็วขอรับ”

หญิงสาวตกอกตกใจ ในสมองมีแต่ความคิดที่ว่า หากว่าเจ้าชालาเปาน้อยไม่เห็นนาง เด็กน้อยจะรื้อนอกรื้อนใจขนาดไหนไม่รู้ จึงต้องรีบหาเจ้าชालาเปาน้อยให้เจอก่อน ตอนนี้องตรงหน้านางมีดมืดไปหมด ลืมตาอีกทีก็ย้อนกลับมาอยู่ในห้องดังเดิมแล้ว

บ้านๆ พังๆ หลังเดิมที่คุ้นเคย กับเจ้าเด็กน้อยที่คุ้นเคย

เป็นไปได้หรือไม่ว่า สถานที่ที่เพิ่งไปเมื่อสักครูจะเป็นมิติในตำนาน

ตอนนี้องที่ซ่งอวินเดินเข้ามาข้างในพร้อมกับส่งก้อนแป้งร้อนๆ ให้มารดา ซ่งซือจัดการอารมณ์ แล้วข่มความสงสัยในใจค่อยสำรวจพื้นที่แห่งนี้ในเวลากลางคืนที่ไม่มีใครอยู่

ซ่งซือรับแป้งปั้นมาชิม แป้งปั้นก้อนสีเขียวมีรสขมเล็กน้อย เนื้อแป้งเหนียว ปรูปร่างดูไม่น่าอร่อย แต่ว่าร่างกายของเจ้าของร่างเดิมทั้งอ้วนตุ้ตะทั้งกินเยอะ ตอนเข้ายังไม่มียะไรตกถึงท้อง อดถึงตอนนี้ก็กำลังหิวโซพอดี แป้งปั้นสองลูกนางใช้เวลาไม่นานก็กินไปมากกว่าครึ่งแล้ว

เมื่อเด็กน้อยเห็นมารดากินแป้งปั้นของตัวเองเข้าไปด้วย สีหน้าบ่นใบหน้าเล็กๆ ของช่วงวินก็ชะงักไป เขาสูบท้องที่กำลังหิวของตัวเอง อยากจะพูดอะไรออกมา แต่พอเห็นสีหน้าซีดเหลืองของผู้เป็นมารดา คำพูดที่อยู่ในปากก็พูดไม่ออกเสียแล้ว

จึงหมุนตัวเดินออกจากลานบ้านไป ไม่ใช่แค่แป้งปั้นสองก้อนเองหรือ กินหมดก็ทำใหม่ จะเป็นไรไป

เขาเก็บผักสวนครัวมาจากลานบ้านมาสองสามอย่าง เดินไปข้างบ่อน้ำ ใช้เชือกดึงถังไม้ใส่น้ำขึ้นมาหนึ่งถัง เอาผักที่เก็บมาล้างให้สะอาด แล้วกลับมาที่กระท่อม ขึ้นไปเหยียบบนก้อนหิน และใช้ใบมีดบิ่นหันผักไปสองสามที ใส่ราข้าวหนึ่งกำมือลงไป ในผัก วางลงในหม้อ และจุดไฟหนึ่ง

เด็กชายวัยห้าขวบ แต่ส่วนสูงราวกับเด็กอายุสามขวบ แต่พอทำอะไรขึ้นมากลับมีระเบียบเรียบร้อยเพียงนี้ ซึ่งสื่อความรู้สึกอัดอั้นใจเล็กน้อย กินแป้งปั้นที่เหลืออีกครั้งในมือไม่ลงแล้ว เด็กน้อยน่าจะเตรียมแป้งปั้นก้อนนี้ให้ตัวเองสินะ

บทที่ 2 จับปลาในแม่น้ำ

มองเจ้าซาลาเปาตัวน้อยที่มีเหตุผล ใช้ชีวิตอย่างตั้งใจ แถมยังรู้เรื่องและเฉลียวฉลาดนั้นแล้ว หลังจากนั้นซ่งสือซุ ตัดสินใจว่าจะดูแลซ่งอวินเป็นอย่างดี อย่างน้อยก็ให้เจ้าเด็กน้อย ได้ใช้ชีวิตอย่างไร้กังวล ทั้งเรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์และเรื่องอาหาร กับข้าวกับปลา

คิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกสบายมากขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้ เซ็ดน้ำตาที่หางตา นางร้องไห้หรือ เป็นไปไม่ได้ น่าจะเป็น ความรู้สึกหมกมุ่นครุ่นคิดของเจ้าของร่างเดิมเสียมากกว่า คิดให้ ดีๆ ก็จะได้รู้ว่า ความคิดของนางเมื่อครั้งเป็นสิ่งที่เจ้าของร่างเดิม ซ่อนไว้ในร่างนี้แล้วสะท้อนกลับมา ต้องดูแลเจ้าเด็กน้อยคนนี้ให้ ดีที่สุด

เดิมทีเป็นเพียงความรู้สึกในใจ แต่ตอนนี้ซ่งสือซุยอมรับ เด็กคนนี้แล้วจริงๆ

ช่วงวินที่หนึ่งแบ่งปันผักจนสุกแล้วเงยหน้ามองผู้เป็นมารดา
“ท่านแม่ ท่านร้องไห้หรือขอรับ”

“ไม่ได้ร้อง ลมพัดทรายเข้าตานะ” ช่งสือชูเม้มปากส่าย
หน้าไปมา

“...” ลมพัดแล้วหรือ ผู้ใหญ่ช่างชอบหาข้ออ้างให้ตัวเองเสีย
จริง ยอมรับว่าร้องไห้มันยากตรงไหนกัน ช่วงวินวัยห้าขวบกัด
แบ่งปันในมือต่อ

กัดแบ่งปันหมดหนึ่งลูก ได้ยินเสียงของช่งสือชูถามขึ้น
“กินอิ่มหรือยัง”

ช่วงวินส่ายหัวราวกับกลองปองแบ่งก็ไม่ปาน “...ไม่หิว
แล้วขอรับ”

คำตอบของเด็กน้อยน่าสนใจยิ่งนัก ไม่หิวแล้ว ไม่ใช่กินอิ่ม
แล้ว จึงแสดงว่ายังหิวอยู่

ช่งสือชูเลิกคิ้ว จับเนื้อหนังบนร่างกายของตัวเอง ทั้งอ้วน
และมีไขมันเยอะ แถมเนื้อยังกลวงมากเสียด้วย ร่างกายนี้ช่าง
แปลกประหลาด จากความทรงจำที่ผุดเข้ามาในสมองก็รู้ว่า ก่อน

นางจะตั้งท้อง เจ้าของร่างเดิมเป็นดอกไม้งามที่รู้จักกันไปทั่วทั้ง
สิบสี่แปดหมู่บ้าน แม้แต่บัณฑิตในหมู่บ้านยังเล่นหูเล่นตาใส่นาง
สุดท้ายนางเลอะเลือนจนถูกทำร้ายร่างกาย

หลังจากคลอດลูกแล้วนางก็ทั้งดำทั้งอ้วนทั้งบวมอย่าง
แปลกประหลาด! หากมีเวลาต้องวินิจฉัยปัญหาที่อยู่ในนี้สัก
หน่อยแล้ว “พาเจ้าไปจับปลามาต้มน้ำแกง ไปหรือไม่”

“จับปลาหรือขอรับ” ช่งอวินคิดว่าตัวเองพึงผิดไป ท่านแม่
ของเขาคนนี้ไม่เคยจับปลาเลยสักครั้ง นางป่วยจนอยากกินปลา
เชียวหรือ

“อืม” ช่งสี่ซุพยักหน้ารับ บ้านพวกนางอยู่ค่อนข้าง
ห่างไกลจากบ้านของคนในหมู่บ้าน แต่ว่าอยู่ใกล้กับแม่น้ำ กิน
ปลาช่วยเสริมสร้างร่างกาย แถมยังช่วยให้ได้ออกกำลังกายอีก
ด้วย รอร่างกายดีขึ้นบ้าง แล้วจะไปจับหมูป่าบนภูเขา

ขยันอดทนสักหน่อย เป็นไปไม่ได้ว่าแค่เจ้าเด็กน้อยคน
เดียวนางจะเลี้ยงให้ดีไม่ได้

“ปลาตอบสนองได้ไวกว่าท่าน ท่านจับไม่ทันหรือขอรับ”
คำพูดตรงไปตรงมาที่ออกจากปากของเด็กน้อย

“...” ช่งสือซุซู้กเหมือนโดนมีดแทงเข้ามากลางใจ คำพูดไร้รูปแต่สามารถฆ่าคนได้จริงๆ มุมปากของนางกระตุกเล็กน้อยมองไปยังเจ้าเด็กน้อยที่ผอมแห้ง แผ่นหลังยืดยาวตรง ในแววตาเต็มไปด้วยความตั้งอกตั้งใจ

เห็นแววตาเช่นนี้แล้ว นางรู้สึกลikeเหมือนตัวเองเป็นคนไร้ประโยชน์ที่มาจับปลาเสียจริง อีกนิดเดียวช่งสือซุก็จะทนไม่ไหวแล้ว ดีที่เขาเป็นบุตรชายของนาง ถึงจะทนไม่ได้ แต่ก็ต้องทน “จับปลาก็เอาไปทำแกงปลา แกงปลากลิ่นหอมหวาน อยากรกินหรือไม่”

ช่งอวินจ้องมารดาตาปริบๆ “ต้มแกงปลา ท่านแม่คงไม่แอบย่องเอาปลาไปส่งบ้านบัณฑิตเจียบๆ ไข่หรือไม่ขอรับ”

ประวัติไม่ดีของเจ้าของร่างเดิม นางมาใช้ร่างนี้ต้องเป็นแพะรับบาปไปก่อน ช่งสือซุพยับหน้ารับ สีหน้าเหมือนถูกเหยียดหยาม “ไม่ส่งแล้ว บัณฑิตคนนั้นฆ่าเลี้ยงเขามาตั้งนาน แต่ก็ยังผอมแห้งแรงน้อยอยู่เลย ป่วยครั้งนี้เกือบได้เจอยมบาลเสียแล้ว แม่ของเจ้าคิดได้แล้ว ถึงจะหาชายหนุ่ม ก็ต้องหาชายหนุ่มรูปร่างกำยำล่ำสัน ผอมแห้งเกินไปไม่ได้ แม่ไม่ชอบเขาแล้วละ”

“ในที่สุดท่านแม่ก็เข้าใจเสียทีขอรับ” ซาลาเปาตัวน้อยถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง ถึงแม้ในใจยังสงสัยอยู่บ้าง แต่ว่าคำพูดของมารดาที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี เป็นเรื่องดีก็ต้องส่งเสริม ตอนนี้เขาไม่สามารถพูดในสิ่งที่คิดออกมาได้ “เช่นนั้นข้าจะไปจับปลา ท่านแม่เป็นสตรี แถมยังบาดเจ็บอีก ท่านพักผ่อนอยู่บ้านเถิดขอรับ”

เด็กน้อยไม่ก็ขบไปริมแม่น้ำตามลำพัง นั้นมันเป็นเรื่องอันตรายถึงชีวิตเลยนะ ช่งซือซูไม่วางใจที่เจ้าซาลาเปาตัวน้อยเดินไปที่ริมแม่น้ำคนเดียว นางจึงเดินตามหลังเด็กน้อยไปไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าไรนัก

จนเดินมาถึงริมแม่น้ำ ช่งซือซูถึงเดินเข้าใกล้เด็กน้อย แล้วขึ้นไปยืนอยู่บนก้อนหินใหญ่ก้อนเดียวกัน แม่น้ำใสสะอาด ปลาที่แหวกว่ายในน้ำไม่เยอะเท่าไร แต่แหวกว่ายอย่างรวดเร็ว มีน้ำล้นเจ้าเด็กน้อยถึงบอกว่านางจับไม่ได้หรอก

เจ้าซาลาเปาตัวน้อยเงยหน้ามองมาช่งซือซู ใบหน้าเล็กๆ มีประกายของความสนใจ ท่านแม่ไม่สบายก็ยังไม่ตามออกมา หรือว่าความสามารถของเขายังมีไม่มากพอ ไม่สามารถดูแลท่านแม่ให้แข็งแรงได้กันนะ

สีหน้าเด็กน้อยหม่นหมอง ถือฉมวกไม่ยืนอยู่บนก้อนหิน
ทันทีที่เห็นปลา ฉมวกในมือก็แทงลงไปอย่างรวดเร็ว ทำทางการ
จับปลาคล่องแคล่วซ้ำของราวกับเป็นมืออาชีพ

แต่ถึงอย่างนั้น ไม่รู้ว่าปลาฉลาดเกินไป หรือว่าทักษะ
ของช่งอวินยังไม่มากพอ แทงลงไปไม่โดนตัวปลาสักตัวเลย

...

ปลาร่วงหนีไปแล้ว และเจ้าซาลาเปาตัวน้อยก็ตกลงไปใน
น้ำด้วยเช่นกัน

ฤดูร้อนดวงอาทิตย์สดใสแสงแรงกล้า เด็กน้อยลอย
ต๊อบปองๆ ผุดขึ้นเหนือน้ำสองครั้ง แล้วค่อยๆ ว่ายขึ้นมาจากน้ำ
ร่างกายทั้งเล็กทั้งผอม แต่ทำวายนำนั่นกลับร้ายกาจยิ่ง เด็ก
น้อยขึ้นมาอยู่บนก้อนหินอีกครั้ง แม้มุมปาก กำฉมวกไม่เอาไว้
จ้องมองลงไปใ้แม่้ำน้ำต่อ

ช่งสี่ซุแย่งฉมวกไม่ในมือเด็กน้อยมา “ดูแม่ล่ะลูก”

พูดอย่างระมัดระวังแล้วจึงลงไปใต้น้ำ เห็นปลาว่าย
ผ่านมา ฉมวกไม่ในมือก็แทงลงไปใต้น้ำทันที แม่น้ำเกิดระลอก
น้ำ และเริ่มย้อมด้วยสีแดง ปลาหนึ่งตัวถูกแทงกลางลำตัว

นางดึงฉมวกแทงปลาขึ้นมา แล้วโบกให้ช่งอวินดู “ปลา
ตะเพียน แม่เก่งมากใช้หรือไม่”

“ขอรับ เก่งกาจยิ่งขอรับ” ช่งอวินพยักหน้าเห็นด้วย
จากนั้นก็รับปลามาเก็บไว้ และเริ่มต้อนมารดาจับปลาต่อ

ทุกครั้งที่ฉมวกจับปลาแทงลงไปก็จะมีปลาติดขึ้นมาด้วย
เสมอ ตัวเล็กที่สุดหนักเกือบหนึ่งชั่ง ตัวใหญ่ที่สุดหนักราวสามสี่
ชั่งได้ เด็กน้อยตกตะลึง เขาไม่เคยรู้เลยว่ามารดาของเขาจะมี
ทักษะการจับปลาเช่นนี้ด้วย

หิวปลาหกเจ็ดตัวในมือ ช่งอวินรู้สึกถึงความกดดันที่ถา
โถมเข้ามาในชีวิต เขาหิวไม่ไหวแล้ว ใบหน้าแดงก่ำ แต่ถึงอย่าง
นั้นก็ไม่ยอมวางปลาลงกับพื้น ต้องถือปลาไว้ในมือถึงจะสบายใจ
และถึงจะอุ่นใจ

ช่งอวินจับปลาขึ้นมาอีกหนึ่งตัว มองเห็นท่าที่เล็กๆ ของช่
งอวินก็วางฉมวกในมือลง แล้วสาวเท้าเดินไม่กี่ก้าวมาหยุดอยู่

ข้างกายเจ้าซาลาเปาตัวน้อย ยกปลาที่อยู่ในมือเด็กน้อยมา
“อยากเรียนวิธีจับปลากับแม่หรือไม่”

“อยากขอรับ” ช่งอวินพยักหน้าสีหน้าจริงจัง

“อยากจับปลา นอกจากตาไวมือไว ร่างกายต้องแข็งแรง
ด้วย มือเท้าต้องสัมพันธ์กัน เจ้านะ ตอนนี้อย่างตัวเล็กเกินไป ต้อง
บำรุงก่อน รอให้ร่างกายกำยำและตัวสูงขึ้นแล้วถึงจะเรียนรู้
ทักษะนี้ได้” นางพูดไปก็ตั้งเป้าหมายเล็กๆ ให้ตัวเองไปด้วย ทุก
วันนี้นอกจากกินให้ท้องของนางอิม ยังต้องสอนประสบการณ์
ชีวิตให้เจ้าซาลาเปาไปด้วย

เด็กน้อยเฉลียวฉลาดเพียงนี้ ถ้าหากใช้แววตาเคารพ
เลื่อมใสมองนางละก็...ฮี้ แค่คิดก็รู้สึกมีความสุขแล้ว

ช่งอวินมองสายตาอันว่างเปล่าของช่งสือซู่ จู่ๆ ตัวเขาก็สั่น
ขึ้นมา

แววตาแบบนี้คุ้นเคยเสียเหลือเกิน จำได้ตอนต้นฤดูใบไม้
ผลิ ตอนที่ท่านลุงซื้อลูกหมูเขาก็ใช้สายตาเช่นนี้จ้องมองเจ้าหมู
น้อยเช่นกัน เป็นไปได้หรือไม่ที่ท่านแม่จะเลี้ยงเขาเลี้ยงลูกหมู!

รอถูกห่มโตแล้ว ก็ฆ่ากินเนื้อ เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ช่งอวินก็ตัวแข็งที่ขึ้นมา เดินตามหลัง มือและเท้าขยับเป็นจังหวะเดียวกันกับช่งสือซู

การเปลี่ยนแปลงของเด็กน้อยที่เดินตามมาด้านหลังนั้น ช่งสือซูมองเห็นอยู่ตลอด เด็กน้อยกลอกตาไปมา ไม่รู้ว่าจะอะไรอยู่เช่นกัน แถมยังทำให้ตัวเองตกใจเสียอีก เด็กน้อยเช่นนี้ บางเวลาก็ช่างน่าสนใจเสียจริง

กลับมาถึงลานบ้านดินเขา ช่งสือซูก็หยิบมีดทำครัวมาขูดเกล็ดปลาอย่างคล่องแคล่ว จัดการเครื่องใน จุดไฟตั้งกระทะ เตรียมของครบเสร็จสรรพก็เริ่มคั่วหาของในบ้าน ใส่เกลือหนึ่งหยิบมือ ไม่มีพริกไทย สมุนไพร ผงยี่หระ หันหน้าไปมองเด็กน้อย “น้ำมันบ้านเราล่ะ”

ช่งอวินแบ่ปาก บ่นพึมพำ “ท่านแม่ ความทรงจำเลอะเลือนไปหมดแล้วหรือไร บ้านเรามีน้ำมันที่ได้กันขอรับ”

บทที่ 3 กุสถาณการณกลับมา

“...” ไม่มีน้ำมันแล้วจะทอดปลาได้อย่างไร ถ้ารู้เร็วกว่านี้จะขึ้นเขาไปล่าหมีป่า เช่นนั้นเนื้อก็มี น้ำมันก็มีแล้ว อาจจะเหลือเนื้อเอาไปแลกเป็นเงินได้ “ช่างเถอะ ข้าจะไปยืมน้ำมันสักหน่อย”

ได้ยินคำพูดของมารดาแล้ว เด็กน้อยก็วิ่งตังตังออกมา ไบหน่าหนุ่มเต็มใจไปด้วยความสนใจ “ท่านแม่ ไม่มีผู้ใดให้ท่านยืมหรือครับ”

“เจ้าเด็กคนนี้เป็นอะไรไป” ได้อยู่ด้วยกันนานขึ้น ช่งสือชูค้นพบว่าบุตรชายของนาง เวลาเฉลียวฉลาดก็จะเป็นเทวดาตัวน้อย เวลาปากร้ายขึ้นมาก็ไม่น่าให้อภัยเอาเสียเลย คำพูดคำจาเต็มไปด้วยขวากหนามแหลมคม เด็กผู้ชายต้องใจใหญ่ เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ดีแน่

ช่งอวินมองตาปริบ ๆ “ท่านแม่ ข้าพูดจริงๆ เหตุใดท่านไม่เต็มใจฟัง ท่านจะไปยืมบ้านผู้ใดได้ครับ หมู่บ้านของเราแค่นี้

ท่านลุงที่จะช่วยท่านได้ หากยังไปบ้านท่านลุงอีก ท่านป้าสะใภ้
ได้ใส่ตะเพิดท่านลุงออกจากบ้านเป็นแน่ขอรับ”

ช่วงสี่ซุเคาะหัวตัวเอง รู้ว่าสิ่งที่เจ้าเด็กน้อยพูดเป็นเรื่อง
จริง หลายปีมานี้ พี่ชายแท้ๆ ของนางคนนี้แอบช่วยเหลือนาง
อย่างเงิบๆ มาโดยตลอด พี่สะใภ้จะแค้นเคืองก็เข้าใจได้อยู่
หรอก

เจ้าของร้านเดิมอยู่ไม่เป็นสินะ นางต้องรู้ว่า ความรู้สึกต้อง
ได้รับกันทั้งสองฝ่ายถึงจะอยู่กันได้นาน ในบ้านมีของดีๆ ไม่เคย
คิดถึงพี่ชายเลย แต่กลับส่งไปให้บ้านของบัณฑิต ผลคือบัณฑิต
มองนางด้วยสายตารังเกียจทุกครั้ง ไม่เคยนึกถึงความดีของนาง
เลย

“ข้าจะเอาปลาไปแลกกับท่านป้าสะใภ้ของเจ้า” พุดจบก็ถือ
ปลาสองตัวในบ้านและมุ่งหน้าไปบ้านซ่งรุ่มเสียง พี่ชายคนรอง
ของเจ้าของร้านเดิมทันที

ลานบ้านทำด้วยอิฐสีน้ำเงินและปูกระเบื้องสีแดง บ้านหลัง
นี้ถือว่าเป็นหนึ่งในบ้านที่ดีที่สุดในหมู่บ้านเลยก็ว่าได้ สร้าง
กำแพงไว้ตรงกลาง และมีประตูอยู่ตรงกลางกำแพง คนที่อาศัย

อยู่ด้านหลังกำแพงคือ เจิงซื่อกับซ่งเต๋อเถียน บิดาผู้เฒ่าของ
เจ้าของร่างเดิม ส่วนพี่ชายคนรองของเจ้าของร่างเดิมอาศัยอยู่
กำแพงด้านนี้

เมื่อนางเดินเข้าไปในลานบ้านก็เห็นเด็กน้อยสองคนนั่ง
ยองๆ เล่นดินโคลนอยู่มุมกำแพงทางทิศใต้ หนึ่งในนั้นอายุ
มากกว่าหน่อย เป็นบุตรสาวคนโตของซ่งรู่ยเสียง ชื่อซ่งเถียน

ซ่งสือซุเอ๋ยปากถาม “เถียนเถียน ท่านแม่เจ้าล่ะ”

สาวน้อยลุกขึ้นมา เมื่อเห็นซ่งสือซุก็รีบไปซ่อนอยู่ด้านหลัง
“...ท่านแม่ อาเล็กมาบ้านเร่อีกแล้วเจ้าค่ะ” ตะโกนจบก็มองนาง
อย่างระแວดระวัง

เส้นเลือดดำบนหน้าผากของซ่งสือซุเต้นตุบๆ แววดาของ
หลานสาวตัวน้อยทำให้นางรู้สึกว่าการมีอยู่ของนางช่างเป็น
อะไรที่ยอดเยียมเสียจริง

หวนคิดอย่างละเอียด เจ้าของร่างเดิมช่างเยียมยอดเสีย
จริง แย่งซาลาเปาเนื้อของเด็กน้อย กระชากดอกไม้ประดับ
ศีรษะของผู้อื่น ซาลาเปาที่แย่งมาก็เอามาให้บุตรชายตนกิน

ส่วนดอกไม้ประดับศีรษะใช้ตอนเจอบัณฑิต ค่อยๆ หวนคิด
กลับไป หนังสือนางก็เริ่มซาขึ้นเรื่อยๆ

เจ้าของร่างเดิมเป็นนางฟ้าแบบไหนกันแน่ รักลูกแต่ก็ไม่
ควรรักด้วยวิธีแบบนี้ นางเป็นแบบนี้ไป แต่พี่รองช่งรู่ยเสี่ยง
ยังคงดูแลนางอย่างดี คิดไม่ถึงเลยจริงๆ

ซู้อีรีบเดินออกมาจากห้องครัว มองดูเด็กน้อยสองคนที่
ยืนอยู่ข้างกัน ดูจนแน่ชัดแล้วว่าลูกๆ ของนางไม่ได้โดนรังแก ก็
รู้สึกผ่อนคลายเล็กน้อย สายตามองมาที่ช่งสือซูและถามด้วย
น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ “เจ้ามาทำอะไร”

เจ้าของร่างเดิมสร้างเรื่องไว้ นางจึงจำเป็นต้องยอมรับ ถึง
ท่าทีของซู้อีจะไม่ดีนัก แต่ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ก็ยอมให้ช่งรู่ย
เสี่ยงช่วยเหลือนาง ก็ยังถือว่าให้การช่วยเหลือคนที่หลงผิด
“พี่สะใภ้รอง วันนี้ข้าจับปลามาสองตัว จึงเอามาแลกน้ำมันหมู
กับท่านสักหน่อย”

“เจ้ายังรู้ว่าต้องเอาของมาแลกด้วย ช่างไม่ง่ายเลย เจ้ารอ
เดี๋ยว” ซู้อีรีบปลาจากมือช่งสือซู นางตักน้ำมันช้อนหนึ่งลงใน
ชาม แล้วถือออกมาส่งให้ช่งสือซู

แลกเปลี่ยนสำเร็จ ช่งสือซุแลกเปลี่ยนได้น้ำมันมาแล้วก็รู้สึกพอใจเป็นอย่างยิ่ง หลังจากนั้นถ้ามีเรื่องอะไรก็ยังมีมาหาคนบ้านนี้ได้อยู่

นางประคองถือชามน้ำมันเดินออกจากบ้านของช่งรู่ยเสียง

กลับมาถึงประตูบ้านของตนเอง เห็นว่าประตูรั้วพังระเนระนาด เดินเข้าไปในบ้านสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที ลานบ้านกระจัดกระจาย ปลาไม่อยู่แล้ว เด็กน้อยก็นั่งยองๆ อยู่บนพื้น มีรอยฝ่ามือเพิ่มขึ้นมาบนใบหน้า รอยปะชุนบนเสื้อผ้าเต็มไปด้วยรอยเท้า เห็นได้ชัดว่าเขาถูกคนทุบตีมา

ช่งสือซุวางชามน้ำมันที่อยู่ในมือไว้ในบ้าน พยุงเจ้าเด็กน้อยขึ้นมา บัดดินที่อยู่บนเนื้อตัวให้ “เจ็บหรือไม่ ร่างกายไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

ช่งอวินแหม่ปาก “ไม่เจ็บ แต่ว่าปลาถูกคนแย่งไปแล้วขอรับ”

ช่งสือซุขมวดคิ้ว “แจ้งชื่อเป็นคนทำใช่ไหม”

“ขอรับ!” เด็กน้อยพยักหน้ารับ

ช่วงสี่อชู่พังจบ ในใจก็ปรึกษาเจิงซือเสียละเตะะ อดไม่ไหว
ที่จะไปแย่งปลากลับมาเสียตอนนี้ให้ได้เลย

เมื่อเห็นท่าทางหดหู่ของเจ้าซาลาเปาตัวน้อยในตอนนี้อแล้ว
นางจึงพยายามสงบสติอารมณ์ ยกน้ำมาอ่างหนึ่ง ใช้ผ้าเช็ดหน้า
เช็ดเนื้อตัวมอมแมมของบุตรชายสองสามครั้ง

“ไป ไปดูแม่กู่สถานการณ์กลับมากัน” ช่วงสี่อชู่ลูบท้อง
ตัวเอง หิวจะตายอยู่แล้ว

ถ้าหากเจิงซือไม่แย่งปลาไป ไม่แน่ว่าปานนี้นางก็คงจะ
ทอดปลาเสร็จแล้ว และได้กินจนอิ่มท้องไปแล้ว

นางหยิบมีดทำครัวเดินออกมาด้านนอกด้วยความโกรธ
เคือง ช่วงวินเดินตามหลังมารดา ดวงตาโค้งขึ้นเล็กน้อย วันนี้
ท่านแม่ดูเหมือนจะแตกต่างจากเดิมไป นางเช็ดหน้าให้เขาด้วย
แถมยังจับปลาให้อีก

เมื่อก่อนท่านแม่ดีกับเขาเป็นครั้งคราว มากสุดก็แค่กอด
เขา ใช้แรงกอดไว้นั่นและร้องให้ออกมา ไม่พูดไม่จาสักคำ ไม่มี
การพูดคุยกัน เทียบกันแล้ว เขาชอบท่านแม่ในตอนนี้อมากกว่า
เมื่อก่อนนิดหน่อย

ช่งสือซูผู้ไม่รู้ความคิดของเด็กน้อยเลยสักนิดยืนอยู่หน้าประตูตระกูลช่ง เห็นเงาเงาซื้อตั้มน้ำเตรียมตัวตั้มปลาอยู่ในบ้าน

นางจิ้งสาวเท้าก้าวเข้าไป แล้วจับปลาที่แขวนอยู่หน้าประตูห้องครัว โยนให้ช่งอวิน

“น้องเด็กสมควรตาย เจ้าทำอะไร ใครก็ได้มาที่นี่ นางมาแย่งปลาไปแล้ว มาดูพวกคนไร้คุณธรรมนี่เร็ว” สบสายตาของช่งสือซู เงาซื้อก็ลูบคอของตัวเอง ตอนเช้าเกือบถูกบีบคอตาย เจ็บแทบขาดใจ ตอนนี้พอเห็นช่งสือซูนางก็รู้สึกหวาดกลัว

ช่งสือซูหัวเราะเยาะ “ทำอะไร แย่งปลาเข้ามาแล้วยังต้องมีเหตุผลด้วยอีกรึ่ อยากถูกจัดการอีกจนเนื้อเต้นเลยใช่หรือไม่”

“เจ้า เจ้ากลักรึ่ ข้าเป็นแม่เจ้านะ ข้ากับพ่อเจ้าอยากกินปลาเอาปลาเจ้ามาแล้วจะทำไม่ น้องลูกอกตัญญู” เสียงพูดของเงาซื้อดังขึ้น คิดอยากเรียกให้ชายชราออกมา นางรับหน้ากับน้องอวินคนเดียว ความกดดันหนักหนาอยู่พอสมควร

ช่งสือซูหัวเราะเย้ยออกมา เงาซื้อพูดออกมาว่านางอกตัญญู เช่นนั้นแล้วจะปล่อยให้ซื้อนี้ไร้ประโยชน์มิได้เป็นอัน

ขาด เจ้าของร่างเดิมคงจะเป็นคนกตัญญูไม่น้อย ไม่เช่นนั้น
บุตรชายตัวเองจะเกือบถูกผู้อื่นเอาไปขายหรือ

ดังนั้นนางต้องทำให้ตัวเองสบายใจเสียก่อนจึงจะพูดได้ว่า
กตัญญูหรืออกตัญญู นางยกมิดทำครัวในมือที่ถือมาจากบ้าน
กริดไปที่หน้าแกงๆ ของเจิ้งซือ

ช่งเต๋อเถียนที่อยู่ในห้อง บิดาผู้ซราของเจ้าของร่างเดิมได้
ยินเสียงกริดร้องราวหมูถูกเชือดของเจิ้งซือ ก็หันมองบุตรชาย
คนเล็กที่กำลังนอนกลางวัน สีหน้าก็เกิดความไม่พอใจขึ้นมา

เขาผลักประตูเดินออกมา เห็นช่งซือชูมือถือมิดทำครัวกริด
ลงบนหน้าเจิ้งซือ ดวงตาก็กะโปกโพล่ง “นั่งหนู รีบปล่อยแม่เจ้า
เดี๋ยวนี้”

“ปล่อยหรือ ได้สิ” ช่งซือชูชักมือกลับ พยุงเจิ้งซือลุกขึ้น
แล้วใช้ศอกกระแทกเข้าที่เอวอีกฝ่าย ร่างทั้งร่างของหญิงซราล้ม
ลงไปบนตัวของช่งเต๋อเถียนอย่างควบคุมไม่ได้

“เผียะ!”

เกิดเสียงดังกังวานดังขึ้นภายในบ้าน